

Sonja Kaiblinger

L'ALIE  
a  
VZDUŠNÉ  
ZÁMKY  
seriálová láska

Lord Welsh Coryll  
Pembroke

enchanté

noblesse oblige

38% fat  
52% yummy  
10% remorse

take a bite

read my lips

scone

happy socks

100%

HOP out of TOP

freedom of speech

say no more!!

JUST DO IT

England  
Versus USA

ROYAL GUARD

meow

1,83m

96cm

TWO ONE ZERO

she walks like an angel

BLUBB



c'est gourmand

HOP-on HOP-off



Mister Softie



PULVER TOAST MAN



aunt Queen



ear ring

S.O.S.

I love GB



ring ring



I am NOT Lily of the valley



sir Robin

PIEP



# Lalie a vzdušné zámky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na  
[www.albatrosmedia.sk](http://www.albatrosmedia.sk)



**Sonja Kaiblinger**

**Lalie a vzdušné zámky**

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.  
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná  
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

  
**ALBATROS MEDIA**



Sonja Kaiblinger

**F** RAGMENT



čítanie pre radosť a poučenie

Sonja Kaiblinger  
**Lalie a vzdušné zámky**

Originál *Lilien und Luftschlösser; verliebt in Serie, Folge 2*. vydalo vydavateľstvo  
Loewe Verlag GmbH, Bindlach, Germany, 2015  
Lic. Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim  
Copyright © 2015, Loewe Verlag GmbH, Bindlach, 2015  
ISBN: 978-3-7855-7879-7 (Loewe)

Preklad Silvia Ivanidesová  
Sadzba Grafické a DTP studio Albatros Media, Július Muránsky  
Vydalo vydavateľstvo FRAGMENT v roku 2018  
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,  
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika  
Číslo publikácie 1 746  
Redakčná a jazyková úprava Petra Kýšková  
Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková  
1. vydanie

Objednávky kníh:  
[www.albatrosmedia.sk](http://www.albatrosmedia.sk)  
[eshop@albatrosmedia.sk](mailto:eshop@albatrosmedia.sk)  
tel. č.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2018. Všetky práva sú vyhradené.  
Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať  
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek  
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.  
Translation © Silvia Ivanidesová, 2018

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú  
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

ISBN e-knihy 978-80-566-0839-5 (1. zverejnenie, 2018)  
ISBN tlačovej verzie 978-80-566-0744-2 (1. zverejnenie, 2018)

  
**ALBATROS MEDIA**

*Pre Georgea Clooneyho*



**Cliffhanger** [ˈklɪfɥæŋɐ]: angl.; doslovne v slovenčine znamená: visiaci z útesu.

Oblúbený štylistický prostriedok v televíznych seriáloch a tele-novelách. Znamená, že diel sa skončí presne v najnapínavejšom mieste a čitateľ alebo divák sa až v nasledujúcej časti dozvie, ako príbeh pokračuje. Takýto nečakaný koniec má svoj pôvod v románoch na pokračovanie z 19. storočia.

Používajú ho najmä scenáristi televíznych seriálov, aby prinútili divákov pustiť si ďalší diel. Aby to dosiahli, tesne pred prerušením deja často zaradia úplne nečakaný zvrät alebo extrémne nebezpečnú situáciu. Tento štylistický prostriedok radi využívajú aj spisovatelia, no čitatelia ho väčšinou nemajú v obľube.





# V minulej časti

## *Ashworth Parku...*

Záhľadné dievča menom Abby sa ocitne v parku panského sídla rodiny Ashworthovcov na britskom Ostrove ruží. Abby je očividne zmätená a nespomína si, ako sa do Ashworth Parku dostala. Najprv ju považujú za novú slúžku, až kým teta Gladys nevyhlási, že v nej spoznáva svoju neter Abigale Barringtonovú-Whitleyovú, ktorá prišla na návštevu z New Yorku.

Štrnásťročná Abby sa ubytuje u tety Gladys v severnom krídle sídla a chaos nedá na seba dlho čakať. Čajové posedenia a plesy sú na dennom poriadku a ona nevie, čo si tam má počať. No najhorší zo všetkých sú podľa nej afektovaná pani domu lady Ashworthová a jej vzdorovitý mladší syn Jasper, ktorí z Abbinkej návštevy u tety Gladys nie sú vôbec nadšení. Zatiaľ čo Jasper jej od začiatku nedôveruje, lady Ashworthová sa vysmieva z Abbinho neznesiteľného amerického prízvuku a jej spôsobov.

Iný názor má starší syn Julian. K nekonvenčnému dievčaťu dokonca začne prechovávať lúbostné city. No napočudovanie sa Abby o tohto krásavca vôbec nezaujíma, radšej by po jeho boku videla skromnú slúžku Clarissu, a tak vymyslí náročný plán, aby ich dvoch dala dokopy.

Znepriatelí si však podozrivého suseda DeWitta, jeho

márnomyseľnú dcéru Lydiu a osobného asistenta Charlesa Blackwooda. Boja sa, že toto dievča chce sabotovať ich tajné plány. Okrem toho sa vždy znenazdajky vytratí v tom najnevhodnejšom okamihu. Skrýva nejaké tajomstvo? A odkiaľ v skutočnosti prichádza?

*Asbworth Park*

**Každý deň o 19.00 na Island TV**

# 1

Niektoré veci jednoducho nedávali nijaký zmysel, bolo jedno, ako dlho som si nad nimi lámala hlavu. Súviselo to buď s tým, že som mala iba štrnásť a chýbali mi potrebné životné skúsenosti, alebo s tým, že moje IQ bolo skôr priemerné (rozhodne sa neblížilo k hranici XXL inteligencie ako u mojej sestry Deborah). Možno to však súviselo s tým, že existujú veci, ktoré sa skutočne vymykajú logike bez ohľadu na to, aký je človek múdry alebo skúsený.

Napríklad to, prečo Cukráreň u Bennyho za rohom neponúka donáškovú službu, hoci dokonca aj pán Lee z Dvadsiatej druhej ulice zvládol priviezť jedlo na bicykli až k nám do Brooklynu. Alebo prečo sa skutoční maniaci v New Yorku odvážia vyjsť von až po západe slnka, ako napríklad ten chlapík v trenírkach, ktorý na Times Square každý večer predpovedá koniec sveta. Alebo skutočnosť, že pri chutných jedlách sa v jedálni nikdy nedáva dupľa, no vždy dostaneme gigantickú naberačku hnusnej ovsenej kaše, ktorá ako vriaca láva kvapká cez okraj taniera.

Nuž a, samozrejme, toto tu.

Chlapec v našom byte.

Dobre, to neznelo až tak čudne, aj keď si neviem spomenúť, kedy sme Deborah alebo ja mali naposledy na návšteve mužskú bytosť. Okrem pána Leeho z Dvadsiatej druhej ulice, ale ten iba prinášal rezance.

Nešlo ani tak o chlapca samotného, starosti mi spôsobovalo skôr to ostatné okolo neho. Lebo ten chlapec ležal premočený a v bezvedomí na maminom koberci v obývačke. Iste, mohlo ísť aj o normálneho týpka z našej školy, ktorý na koncoročnom plese vypil priveľa bowle. No tým, žiaľ, nebol.

Bol postavou zo seriálu.

Aby som bola celkom presná, išlo o Jaspера Ashwortha, chalana, nie, postavu z telenoveľy o britskej šľachtickej rodine, ktorá mi už hodnú chvíľu liezla na nervy. Ibaže sa tentoraz nevyskytoval na televíznej obrazovke, kde som ho mohla jednoducho prepnúť, keď mi začal piť krv. Nie, ležal rovno predou mnou – v našom newyorskou byte.

Áno, som si vedomá toho, ako to znie. Pochybovala som o vlastnom rozume a našťastie som nebola jediná. Moja priateľka Morgan na tom bola podobne. Biela ako stena kvočala na našom dokrčenom gauči a striedavo civela na Jaspера a na mňa. Ako Japonka bola síce prirodzene bledá, no teraz vyzerala, že chce neodkladne vracať.

„Abby, fakt sa to práve deje?“ zamrmlala a siahla po mojej ruke, akoby sa musela niečoho pevne chytiť. „Jasper... ťa sprevádzal počas tvojho premiestnenia z Ashworth Parku? Ale to... to nie je možné!“

Vytisla som zo seba utrápený povzdych. Pred pár dňami som ešte verila tomu, že je nemožné, aby sa normálny človek ocitol vo vymyslenej telenovele. No teraz mi stačilo pozrieť sa na seba, aby som vedela, že sa to deje. Mala som oblečené tie isté šaty s ružami, ktoré mi teta Gladys dala ušiť na ples. V reálnom živote by som si niečo také dobrovoľne určite neobliekla.

Pohľad mi sklízol na televíznu obrazovku, kde už nebežal *Ashworth Park* – telenovela, do ktorej som sa dennodenne premiestňovala vinou nejakej kozmickej kliatby, len čo začala hrať úvodná zvučka, a až do konca dielu som bola nedobrovoľnou súčasťou deja.

Medzitým už dávali správy. Išiel príspevok o štátnej návšteve premiéra Papuy-Novej Guiney, ukazovali Obamu, ako mu potriasa ruku. Preblesklo mi hlavou, že to v našej obývačke je oveľa lepší príbeh. Hoci diplomatické vzťahy s Papuou-Novou Guineou boli mimoriadne závažnou súčasťou diania vo svetovej politike. Aspoň v Deborinom svete.

Ako sa len toto mohlo stať? Prečo som sa – ako vždy po skončení vysielania – podľa plánu premiestnila zo seriálu do reality, no vzala som so sebou Jaspera? Celkom očividne sme tu mali do činnosti s trhlínou vo vesmíre alebo s niečím podobným. Lebo ako inak by sa do našej obývačky dostalo niečo, čo tam vôbec nepatrilo a čo len ťažko vysvetlíme mame, keď vojde do dverí? A tým som nemala na mysli veľký flak od zmrzliny s banánom a brownies na koberci, ktorý ešte nikto nevyčistil.

„Ako sa sem dostal?“ vytisla konečne Morgan zo seba a zdvihla sa z gauča, aby si Jaspera dôkladnejšie prezrela. „To... je podobné ako v *Krubu*, kde cez televízor preklzne to kriedovobiela dievča zo studne a potom všetkých odpraví.“

Preglgla som. Strašidelné, áno, ale v tejto chvíli som nechcela myslieť na horory. Musela som svoju energiu využiť na to, aby som urobila, čo je teraz dôležitejšie. Rozhodla som sa, že budem ignorovať všetky reči o paralelnom svete a sústredím sa na to podstatné. Zranenie. Bezvedomie. Prípád núdze.

Bez zaváhania som si klakla na zem, schmatla som Jaspera za plece a otočila ho na bok, aby som mu mohla preskúmať ranu na spánku. Oči mal ešte vždy zatvorené a jeho tvár bola kriedovobiela. Pri pohľade na rozmazanú krv sa mi zrýchlil dych a horúčkovito som premýšľala, čo mám urobiť. V televízii to vždy vyzeralo tak jedno-ducho, no v skutočnosti som ešte nikdy nemusela ošetrovať zraneného.

„Jasper?“ Nešikovne som ho potľapkala po líci. Napriek dažďovým kvapkám bola jeho pokožka na dotyk teplá. „Počuješ ma? Prosím, prosím, povedz niečo.“

Jasper vtiahol do seba vzduch, krátko zažmurkal, a skôr než sa mu oči znova zavreli, zamrmal niečo nezrozumiteľné. Ale známky života boli známky života.

„Preberá sa. No potrebujeme lekára, ktorý sa pozrie na tú ranu,“ povedala som a hnevala som sa, že mi táto najlogickejšia myšlienka nenapadla už skôr. Úprimne, nikomu by som neželala, aby mal v núdzi po svojom boku mňa. „Morgan, zavolaj záchranku!“

Morgan siahla po bezdrôtovom telefóne, začala ťukať a vzápätí zatajila dych. „Lenže... čo ak ho odvezú do nemocnice? A ako im vysvetlíme, kto to je? Okrem toho tam musí ukázať doklady. Majú seriálové postavy poistenie?“

Och, dokelu. Tolko k ignorácii paralelného sveta.

„Odkiaľ to mám vedieť?“ zvolala som, chytila som ho pod pazuchami a podoprela ho svojou hornou časťou tela, aby som zabránila tomu, že si prehltnie jazyk, alebo niečomu inému hroznému, čo by sa mohlo stať. Svoj prvý telesný kontakt s chalanom som si rozhodne predstavovala úplne inak.

„Je to nepravdepodobné. Tvoj suvenír zo seriálu asi nemá ani platný pas,“ premýšľala Morgan, nerozhodne postávala v miestnosti a premeriavala si Jaspera a jeho ranu. Ešte vždy dosť prudko krvácala.

Morgan zvrástila tvár.

Zvláštne. Myslela som si, že ľudia, ktorí zbožňujú horory, majú silnejšie žalúdky.

„Morgan, no tak, potrebujem tvoju pomoc!“ zavelila som a hľadala som niečo, čím by som mohla zastaviť krvácanie a obviazať ranu. „Choď, prosím, do kúpeľne a pohľadaj v lekárničke obvaz, niečo na dezinfekciu a... Čo to, dopekla, robíš?“

„Abby, je celý premočený,“ odvetila Morgan, ktorá medzičasom Jasperovi rozopla úplne celú košeľu. „Tie šaty mu treba rýchlo vyzliecť, inak prechladne.“

Nemyslela som si, že by táto situácia mohla byť ešte nepríjemnejšia, ako už bola.

„To je teraz jeho najmenší problém!“ zvolala som. „Potrebujem kompresnú gázu na zastavenie krvácania!“

Morgan poslúchla, odcupkala do kúpeľne a o niečo neskôr sa vrátila s maminou lekárničkou. Na ranu som naniesla dezinfekčný roztok, pritlačila som na ňu gázu a potom ju omotala obvazom, no ten stačil sotva na dvojité ovinutie okolo hlavy.

„To je všetko?“

„Hej. Nič iné tam nebolo.“

„Potrebujem viac látky, aby som to celé zafixovala.“ Premýšľala som. „Daj mi svoje tričko, Morgan. Rýchlo!“

„Ale pod ním mám iba spodnú bielizeň.“

„No tak, daj mi to tričko!“

„Dobre, dobre.“ Morgan poslúchla, vykĺzla z trička a podala mi ho. Takmer mi ho bolo ľúto, vyzeralo dosť drahé, ale mali sme tu predsa prípad núdze.

Roztrhala som ho na pásy, zauzlila som konce a upevnila nimi obvaz. „Myslím, že už krváca menej,“ skonštatovala som s úľavou. Naša prvá pomoc síce nevyzerala veľmi profesionálne, ale aspoň na začiatok pomohla.

V tom okamihu sa Jasper celkom prebral a slabo zdvihol hlavu. A potom, v návale emócií, ktoré boli preňho absolútne nezvyčajné, sa mi hodil do náručia.

„Abby! Je všetko v poriadku? Chcel som ísť za tebou a zrazu sa tam objavil Blackwood s lopatou. Myslel som si, že ťa zasiahol. A ja som ťa považoval za totálneho blázna, keď si vrela, že ťa

prenasleduje Abraham Lincoln.“ Zdvihol ruku a dotkol sa mojej brady. „Ty krváčaš.“

„To je *tvoja* krv, Jasper,“ vysvetlila som mu. „Vbehol si mu rovno do rany. Alebo do lopaty. Ani jedno neznie dobre.“

„Ach...“ Zrejme sa mu pomaly vracali spomienky na udalosti v šope. Siahol si na spánok a skrivil tvár. „Hej, to vysvetľuje tie bolesti hlavy. Ako dlho som bol v bezvedomí?“

„Ehm... Odhadujem... tri minúty?“

„Ešteže viem, ako sa volám, a nevidím dvojmo.“ A potom, akoby to bola tá najnormálnejšia vec na svete, sa vytiahol na našu sedačku, vzdychol si a hodil sa do vankúšov. Vidieť Jaspera ako seriálovú postavu na našom gauči bolo také čudné, akoby práve prišiel na večeru Mickey Mouse. Pričom *čudné* nebol ani zďaleka výstižný výraz. Bolo to absurdné, surreálne, šialené. Vhodné slovo na to asi ešte nikto nevymyslel.

Jasper ohmatal poťah gauča. „Kam ste ma to zaviezli? K doktorovi Kinkleymu?“

„Ehm...“ bola jediná odpoveď, ktorá mi napadla.

„Keď som bol uňho naposledy, vyzeralo to tu celkom inak. Ale jeho žena už vtedy inklinovala k malbám, na ktoré si človek musí najprv zvyknúť,“ pokračoval a zvedavo si prezeral tri mamine obrazy na stene – umelecké diela pozostávajúce z červeno-čiernych flakov, ktoré pokrstila ako *1., 2. a 3. svetová vojna*. Zároveň očividne hľadal niečo známe. „Sú tu moji rodičia? Alebo môj brat...“

Zasekol sa, lebo v tom okamihu vstúpila do izby Morgan a zostala stáť ako prikovaná. Jasperov pohľad sa zavrtal do jej ružovej podprsenky. Na tvári sa mu zrkadlil mix zdesenia a ohromenia. „Kto je to? Aj ona bola na plese?“

Morgan si duchaprítomne uchmatla z gauča vankúš a pritisla si ho na hrud’.



Jasper na ňu napriek tomu ďalej civel. Zmätene pokrútil hlavou. „Nič ma do toho nie je, ale prečo nemá na sebe žiadne tričko?“

„Lebo si ho zašpinil svojou krvou.“ Morgan k nemu vystrela pravú ruku, zatiaľ čo druhou držala vankúš. „Ja som Morgan, Abbina priateľka.“

Bola som čoraz nervóznejšia. Každú chvíľu môže Jasper zistiť, že toto nie je dom doktora Kinkleyho. A ja som nemala ani najmenšie tušenie, čo by som mu na to mala odpovedať.

„Morgan,“ zopakoval Jasper. Pomaly sa postavil na nohy a bezcieľne pochodoval po izbe, až kým nezastal pred obrovskou stenou zo skla, pre ktorú si mama tento byt vlastne vybrala. Veľkú časť výhľadu síce vyplňala príšerne škaredá stena domu s reklamou na nový druh koly, ale keď sa človek postavil do pravého rohu, mohol ponad rýchlú cestu dovidieť až k East River.

Jasper sa oprel o stenu, akoby hrozilo, že sa mu podlomia kolenná. Tvár som mu nevidela.

„Všetko v pohode?“ opýtala som sa a v tej istej chvíli mi došlo, že to bola riadne hlúpa otázka.

„Momentík. Doktor Kinkley býva v malej vile v Rosingtone.“ Jasper hovoril pomaly, akoby starostlivo vyberal každé slovo. „A my sa nachádzame niekde na treťom poschodí v...“

„Na druhom, ak mám byť presná. Podkrovný byt nad nami bol pre nás pridrahý, navyše v lete je tam hrozne horúco. Medzičasom sa tam nastahoval jeden Ind, pán Višvatma Balakrišna Parkarvarkar.“ Predtým sme si z toho s Deborah urobili hru, kto dokáže vysloviť toto meno rýchlejšie bez chýb. Ale potom sme prešli k tomu, že ho jednoducho budeme volať pán Gándhí, lebo je nízky a nosí obrovské okuliare. „Myslím, že on je na horúčavu zvyknutý.“

Vôbec som netušila, prečo som toto všetko Jasperovi hovorila. Žiaľ, už odjakživa som bola ten typ, ktorý v nepríjemných situáciách

jednoducho začne tárať, a je jedno, či to dáva zmysel, alebo nie. Moja krvno-mozgová bariéra v takýchto okamihoch totálne zlyhávala.

„Ach.“ Jasper chvíľku premýšľal. „Takže sme na druhom poschodí v...“ Obrátil sa k Morgan a ku mne. Jeho pohľad bol nepreniknuteľný. „Kde to vlastne sme?“

„V New Yorku,“ zamrmlala som a tvárila som sa, akoby som v tomto momente objavila na svojich šatách s ružami flak, o ktorý som sa nutne musela okamžite postarať.

„Presnejšie povedané v Brooklyne,“ poznamenala Morgan so zdvihnutým prstom. „Nie celý New York sa volá New York.“

„Ach,“ zopakoval Jasper, otočil sa k oknu a mlčal.

Vrhla som na Morgan neistý pohľad. To nebola bezpodmienečne reakcia, s ktorou som počítala. Skôr som sa obávala, že začne kričať alebo na mňa vyskočí. Ved' v *Ashworth Parku* sa už viac ráz prejavili jeho psychopatické črty.

Jasper pár sekúnd ohúrene civel z okna, potom mu očividne niečo napadlo. „A ako to, že si nespomínam, ako som sa sem dostal?“ Znova sa otočil k nám a premeriaval si ma. „Napríklad na to, ako som opustil ostrov a nastúpil do lietadla? Koľko času medzitým prešlo?“

Zúfalo som zvažovala, či by som to mala vyskúšať s klamstvom, pravdou alebo nejakou kreatívnou polopravdou.

Rozhodla som sa hrať o čas. „To je veľa otázok naraz,“ odvetila som. Srdce mi prudko búšilo a ja som nemala ani potuchy, ako sa mám dostať z tejto šlamastiky.

„Je to iba jedna jediná otázka. Chcem vedieť, čo sa tu deje. A to ihneď,“ zavrčal. Prehrabol si svoje strapaté hnedé vlasy a znova mi venoval pohľad, ktorý som už veľmi dobre poznala. Akoby považoval za zbytočné diskutovať s duševne obmedzenými ľuďmi.

„Čo sa tu deje?“ zopakovala som a nevinne som sa obzerala po byte. „Čo máš na mysli?“

„Ešte raz pomalšie, aby si to pochopila, Abby,“ začal a vysunul dopredu spodnú čelusť ako môj matikár pán Clifford, keď ho privádzam do zúfalstva. „Som tu. V New Yorku. V Spojených štátoch amerických. Pritom iba pred pätnástimi alebo dajme tomu dvadsiatimi minútami na nás oboch zaútočil pán Blackwood v šope v Ashworth Parku. V Anglicku, podotýkam. Už si to nepamätáš? Prosím, povedz mi, že si na to spomínaš.“

Sústredene som hľadela do stropu, akoby som skutočne mala problémy si spomenúť.

Jasper si očividne začal zúfať. „Myslel som si, že sme priatelia, Abby. No hej, aspoň naposledy sme si celkom dobre rozumeli... Odrazu sa ako šibnutím čarovného prútika presuniem z Anglicka do New Yorku. Za pár minút. Nie, sekúnd. A ani ty, ani tvoja priateľka v spodnej bielizni si nechcete dať tú námahu, aby ste mi vysvetlili, čo sa stalo.“ Prenikavo sa na mňa zahľadel.

Kým som mlčala, priala som si, aby sa podo mnou roztvorila zem. Uviazla som na mŕtvom bode. Nemala som vôbec žiadny plán, čo by som mohla Jasperovi povedať. V nijakom prípade sa nesmie dozvedieť pravdu. Lebo moja sestra Deborah mi výslovne zakázala prezradiť hociktorej zo seriálových postáv, že ich svet nie je nič iné iba čudesný paralelný vesmír.

Zo samého zúfalstva som dospela k rozhodnutiu. Bol to ten najbláznivejší nápad, aký som kedy dostala, ale musela som to aspoň vyskúšať. Nemala som iné východisko.

„Za pár sekúnd?“ Pohrdavo som sa zachichotala. „Za taký krátky čas je nemožné prekonať oceán. To funguje iba s dátami. Cez internet. Fotky alebo hudbu je možné rozložiť na dátové pakety.“

„Veď ja viem,“ nervózne zavrčal a znova sa hodil na gauč. „S hmotnými vecami sa to urobiť nedá. To by potom museli človeka rozložiť na atómy a na druhom mieste znova presne poskladať.“

„Podľa toho všetko nasvedčuje tomu, že si z teba vystrelilo tvoje podvedomie a fyzicky tu vlastne vôbec nie si. Nemohlo by to súvisieť s tým, že si už dávno chcel ísť do New Yorku? Že toto tu nie je nič iné, iba akási fantázia vytvorená z tvojich želaní?“

Morgan na mňa zmätene zízala. Pravdepodobne si kládla otázku, čo to, preboha, blabocem. Dúfala som, že môj plán vyjde. Jasper sa mi zdôveril, že chce odísť z ostrova, a teraz som sa pokúšala tohto žolíka využiť.

Jasper zvrátil čelo. „Ty si myslíš, že toto je sen? Hlúposť. Viem, aký je to pocit, keď človek sníva, a toto tu je realita.“ Uštipol sa do ruky. „Au! Vidíš? Skutočná bolesť. Chcem počuť pravdu.“

„Ved' to je pravda.“ Morgan súcitne chytila Jaspera za ruku. Pochopila a hrala tú hru so mnou. „Na čo posledné si vieš spomenúť?“

„Abby a ja sme spolu tancovali na plese, na tú hrozne sentimentálnu pesničku, ktorú nemôžem ani vystáť. *Unchained Melody*. A potom zrazu zmizla. Rozbehol som sa za ňou po schodoch, cez park až von k šope. Lialo ako z krhly.“ Jasper si napäto hrýzol spodnú peru. „A potom tam nebola iba Abby, ale odrazu aj Lydia. A DeWittov asistent Blackwood. Zaútočil na mňa a na Abby a udrel ma lopatou do hlavy.“

„Tak-tak, zranenie hlavy,“ skonštatovala som a našpúlila som pery. „To mnohé vysvetľuje.“

„Áno?“

„Takto by prichádzal do úvahy komatózny sen v dôsledku lebečno-mozgovej traumy,“ povedala som a vedome som zdvihla jedno obočie. Netušila som, či je niečo také z medicínskeho hľadiska vôbec možné, táto hlúposť mi zostala v pamäti z nejakého lekárskeho seriálu. „Vedel si, že v kóme je vedomie neobmedzene aktívne?“

„V kóme?“ Prižmúril oči. „Takže mi chceš tvrdiť, že vôbec neseďím tu, ale ešte vždy ležím v bezvedomí v tej šope a krváčam? Úžasná predstava.“

„Nie v šope. Možno si skôr na infúziách na jednotke intenzívnej starostlivosti a dýchajú za teba prístroje.“

„Hneď sa cítim lepšie, ďakujem.“ Zvesil hlavu a prehrabol si vlasy. „Takže toto je jediné vysvetlenie, ktoré máte? Komatózny sen?“

Opatrne som prikývla.

„Nuž, pacientov v kóme už bolo v Ashworth Parku fakt dosť,“ pripustil nakoniec.

To mal pravdu. Pacienti v kóme neboli v takom seriáli, ako je *Ashworth Park*, žiadnou zriedkavosťou. Strážnik Ashworthovcov raz napríklad náhodou spadol z útesu po tom, čo sa dozvedel, že si lady Ashworthová dala upraviť prsia. Mal v pláne predať túto informáciu bulváru, no keď sa prebral z kómy, vysvitlo, že stratil pamäť, a lady Ashworthová z toho vyviazla bez ujmy.

„No vidíš,“ povedala som a láskavo som ho potľapkala po pleci. „Všetko je to nadmieru jasné, no nie?“

„Jasné?“ Jasper sa na mňa skepticky pozrel. „V твоjich očiach teda toto tu nie je nič iné iba výplod mozgu? Komatózny sen, ktorý je napodiv zvláštne reálny?“

Prevítaval ma pohľadom. Prvý raz, odkedy sa poznáme, som mala pocit, že Jasper ma nepovažuje za nemajetnú falošnú dedičku, ale tomu, čo si myslím, robím alebo hovorím, pripisuje nejaký význam. Tu som bola jeho jediná blízka osoba. Dôveroval mi.

A ja som mu musela klamať.

„Keďže si ešte nikdy neležal v kóme, nemôžeš vedieť, aký býva ten pocit reálny,“ zamrmlala som.

„Hm... môže byť.“ Jasper mi znova venoval dlhý pohľad, keď sme zvonku začuli štekot. Pebbles!

„Abby, myslím, že tvoja mama a Deborah sú späť!“ zvolala Morgan rozrušene. „Každú chvíľu prídu sem hore. Čo s ním teraz urobíme?“

Ešte aj toto. Úľavu, že Jasper očividne skočil na moju lož, vystriedala čistá panika. Už som počula hučanie výtahu.

„Tvoja mama?“ zopakoval Jasper.

„Hej, dočerta, moja mama!“ Bezradne som ho schmatla za ruku a ťahala do svojej izby. Musím ho niekde schovať. A to rýchlo! Pohľad mi padol na dvere do šatníka. Tam sa mama a Deborah určite nebudú pozeráť, lebo v ňom mám neuveriteľný bordel. „Vari si si nemyslel, že tu bývam sama?“

„Ty tu bývaš?“ zahundral Jasper, kým som ho jemne ťahala do šatníka. Ohúrene sa v ňom obzeral. Morganin matrac pre hostí ležal medzi regálmi. Spomedzi dvoch tričiek vytŕčala zastrčená podprsenka.

„No hej, nie tu v skrini, ale v tejto izbe. Jasper, počúvaj ma chvíľku, prosím ťa.“ Pozrela som sa rovno naňho. Strapaté vlasy mu medzi tým vyschli, kruhy pod modrými očami nabrali gigantické rozmery, okrem toho mal na krku červené ťľaky, pravdepodobne z rozrušenia. Napriek tomu stále vyzeral dobre. „Prosím, dôveruj mi aspoň tento jeden jediný raz! Moja mama sa v žiadnom prípade nesmie dozvedieť, že si tu. Dobre? Správaj sa pokojne alebo ešte lepšie: skús si pospať alebo tak...“

Jasper vytiahol jedno obočie. „Veď ja už spím.“

„Ako prosím?“

„Predsa ležím v kóme.“ Podľa sarkazmu v jeho hlase som spoznala, že mi ten príbeh ešte celkom nezhltoľ. „Komatózny sen, tak si povedala. Či nie?“

„Aj v snoch môže človek spať,“ rýchlo som ho uistila a vrhla som bleskový pohľad do chodby. Morgan, ešte vždy polonahá, krúžila po byte a cestou šmarila dezinfekčný prostriedok do mraziaceho boxu v chladničke. Dúfala som, že mama dnes nemá v pláne robiť zmrazené makaróny.

„Teda by šlo o takpovediac... sen v sne?“ Jasper sa poškrabal po hlave.

„Jasper, nemohli by sme to vyriešiť neskôr?“ prosíkala som. Počuľa som, ako sa v zámke vchodových dverí otáča kľúč.

„Tak dobre.“ Jasper sa obzeral. „Nepredpokladám, že tu nájdem nejaké suché veci, ktoré by mi sedeli...“

Napadlo mi, že v pivnici máme ešte plastové vrece s prastarým oblečením po otcovi, ktoré si po rozvode s mamou nevyzdvihol. Tie veci pochádzali z osemdesiatych rokov, ale boli lepšie ako nič. „Postarám sa o vhodné oblečenie.“

Už som takmer vyšla z dverí, keď ma Jasper zadržal. Na perách sa mu mihol úsmev. „To všetko je totálne bláznivé, Abby.“

Zatajila som dych. Bláznivé? Veď vie iba polovicu. Ešte mu napríklad nebolo jasné, že ktosi na mňa uvalil kozmickú kliatbu, ktorá ma každý deň premiestňuje do seriálu. A že on sám je iba postava z neho, ktorú som omylom zobrala so sebou.

„Bláznivé, áno!“ Chichot, ktorý som zo seba vytisla, znel ako smiech šialenca z uzavretého oddelenia. „Bláznivé, bláznivé, bláznivé. Dobrú noc, Jasper.“

## 2

V celom tom blázinci som takmer zabudla, že som ešte vždy mala na sebe šaty s ružami od tety Gladys. Rýchlo som vkĺzla do najbližšej džogingovej súpravy, ktorá bola poruke, až potom som išla do kuchyne za mamou a Deborah, ktoré tam práve vybaľovali nákupné tašky. Keďže Morgan nemala žiaden vrchný diel, obliekla si bundu, krátko obe pozdravila a hneď nato sa vyparila.

Pri večeri som si dala veľkú námahu, aby na mne nebolo nič poznať, hoci som dokázala prehltnúť ledva jeden kúsok kurčáta. Kým som umierala od strachu, mama a Deborah očividne nenadobudli nijaké podozrenie, že sa v našom byte nachádza ešte niekto iný okrem nás. Hádám bude Jasper naozaj spať a nedostane nápad poobzerať sa po izbách.

Keď mama upratovala kuchyňu (ktorá pripomínala bojové pole – ako vždy, keď varila ona), Deborah ma zobrala nabok, aby zo mňa vytiahla, čo sa dialo v poslednom diele. Moja sestra bola jedna z mála, kto vedel o mne a seriálovom prekliatí *Ashworth Parku*. Bohužiaľ, ani napriek vysokému IQ sa jej zatiaľ nepodarilo vyslobodiť ma z neho.

„Tak ako prebiehala operácia *Happyend*?“ chcela vedieť. „Dali sa Julian a Clarissa dokopy?“

„To neviem celkom presne,“ pokrčila som plecami. „Urobila som všetko, čo bolo v mojich silách, dokonca spolu tancovali. Či je však



teraz kliatba navždy zažehnaná... netuším. To sa dozvieme asi až zajtra o siedmej, keď sa začne seriál. Alebo nezačne.“

Deborah vyzerala nespokojná a v jednej chvíli by som sa jej najradšej s nárekom hodila do náručia a porozprávala jej o šlamastike s Jasperom. No potom mi znova napadlo, čo si myslí o prepájaní svetov.

A k takémuto prepojeniu predsa jednoznačne došlo, keď Jasper prišiel sem. Ako fanúšička Stephena Hawkinga a vedátorka, ktorej koníčkom je fyzika, si Deborah totiž myslí, že v prípade nášho sveta a sveta *Ashworth Parku* ide o takzvané „koexistujúce paralelné svety“ (fakt čudné!).

Ale všetko pekne po poriadku: Deborah mi oznámila, že pri veľkom tresku sa z jednotlivých bublín multivesmíru (ešte čudnejšie!) vytvorilo viacero vesmírov, ktoré teraz koexistujú. A že túto hypotézu sa snažili vysvetliť už antickí filozofi ako Platón alebo Aristoteles. (Buďme úprimní: nemohli premýšľať o niečom užitočnejšom, napríklad o zrušení otroctva alebo o vývoji demokracie?) Potom mi na Wikipédii ukázala článok o paralelných svetoch, z ktorého som rozumela iba polovicu.

Skrátka: laboratórne myši jej prezradili, že sa jednotlivé paralelné svety nesmú pomiešať. Čo by sa potom stalo, to Deborah vlastne sama nevedela (jej scenáre siahali od „vôbec nič“ až po apokalypsu), a tichý pocit mi radil, aby som sa v tom ďalej nevrátila, lebo moja sestra vedela byť veľmi podráždená, keď narazila na hranice vlastných vedomostí.

Ten istý tichý pocit mi teraz prikázal, aby som zamlčala, že sa v mojom šatníku nachádza seriálová postava.



Na buchnutie dverí som sa vystrašene posadila. Najprv som potrebovala okamih, aby som sa zorientovala. Bolo pol druhej ráno a ja som sa nachádzala vo svojej posteli v New Yorku, nie v Ashworth Parku. Kratučnú chvíľku som premýšľala, či sa mi tá vec s Jasperom iba nesnívala... a potom mi pohľad padol na šatník. Dvere boli otvorené.

Dokelu! Hned som sa prebrala, bleskurýchle som vyskočila z postele a vyrútila sa do obývačky. Hekticky som sa obzerala po tmevom byte. Kde je?

Žeby sa vykradol von? Rástla vo mne panika. Čo ak Jasper skutočne zdrhol a prechádza sa po nočnom New Yorku? V duchu som sa už videla, ako v nočnej košeli prehladávam Central Park, kontrolujem všetky telefónne búdky a podávam na polícii hlásenie o nezvestnej osobe („Nejaké zvláštne znaky?“ – „Myslíte okrem skutočnosti, že je to seriálová postava?“), ale potom som z druhej strany bytu, kde sa nachádzala Deborahina izba, začula výkrik, po ktorom nasledoval hlasný buchot. Nato všade zavládol pokoj.

Och, dokelu! Otočila som sa a bežala som tým smerom, odkiaľ prišiel krik. Na zemi pred Deborahínymi dverami som objavila huňatú kôpku, z ktorej sa po bližšom skúmaní vyklúla Deborah vo svojom novom mäkkom plyšovom pyžame. Bolo jednodielne, neskutocne škaredé a pripomínalo halloweensky kostým. Oproti nej stál Jasper a s tvárou skrivenou od bolesti si šúchal plece. Dokonca aj Pebbles sa zobudila a vrčala.

„Čo... čo sa tu deje?“ zašepkala som.

„Vlmač. Sú čoraz mladší,“ lapala dych Deborah, vtisla mi do ruky väzu s kvetmi a nespúšťala z Jaspera oči. „Tu máš, Abby, tresni ho ňou po hlave. Na začiatok som ho oslabila Spockovým chmatom.“

„Čo si urobila?“ Zízala som na svoju sestru. S Deborah sme tento vulkánsky nervový chmat predtým trénovali na sebe, aby sme

videli, či aj my dokážeme, že protivník padne v bezvedomí na zem. Žiaľ, fungovalo to iba u pána Spocka v *Star Treku*, v skutočnosti to len hrozne bolelo. Minimálne vtedy, keď niekoho uštipla Deborah.

„Ja za to nemôžem!“ vyhrkol Jasper. „Chcel som si iba zobrať pohár vody a zrazu stála predou. Prikradla sa ku mne v tomto... ondatrom kostýme a zaútočila na mňa.“

„To je bobor!“ Deborah si sňala huňatú kapucňu s fúzmi a ukázala plochý chvost. „Vyzerať to vari ako ondatrí chvost? A teraz zavolaj políciu, Abby!“

„Upokoj sa, Deborah. A buď láskavo potichu. To nie je nijaký vlamač, ale môj hosť, okej?“ Vzdychna som si. „Toto chlpaté kľbko je mimochodom moja sestra Deborah.“

Jasper jej namrzene podal ruku. „Ja som Jasper. Uštipla si ma do šije, ondatria sestra.“

„Je to bobor! Kolkokrát to mám ešte opakovať?“ zahundrala a pozviechala sa zo zeme s takou vážnosťou, ako to len v ondatrom, pardon, bobrom kostýme bolo možné. Zjavne chcela Jasperovi potriať ruku, no niečo ju zdržalo. Zrazu vytreštila svoje bobrie oči. „Jasper ako Jasper Ashworth z *Ashworth Parku*?“

„Ty si jej o mne hovorila?“ Jasperov hlas znel polichotene.

Deborah zbledla ako krieda. „Čo si to urobila?!“ vydýchla a zdôraznila pritom každé slovo, akoby som prešla na temnú stranu moci.

„Dlhý príbeh,“ odmietavo som kývla rukou. Musím ju do toho zasvätiť, to je, žiaľ, jasné. Ale nie teraz. „Porozprávame sa o tom zajtra. Jasper nikomu nič neurobí, spí v mojej izbe a zajtra bude znova...“

„Spí v tvojej izbe?!“ zvolal bobor o oktávu vyššie. Mohla som hovoriť o šťastí, že naša mama spala na druhom konci bytu so štuplami v ušiach.

„V šatníku,“ opravil ma Jasper.

Deborah zastonala. Chvíľku civela najprv na Jaspera a potom na mňa, nato mi prstom d'obla do hrude. „Ako je to možné? Tak hovor!“

„Odkiaľ to mám vedieť? Veď sa opýtaj bublín multivesmíru. Alebo Platóna a Aristotela.“

„Ako je to možné?“ Jasper sa nahlas zasmial. „To som sa sám seba pýtal dnes už niekoľko ráz. Ako som sa, preboha, za pár sekúnd dostal z Ashworth Parku do New Yorku?“

Deborah na mňa vrhla vylakaný pohľad. Na okamih sa z jej tváre vytratilo všetko sebavedomie. Nervózne sa škrabala po bobrom kostýme, akoby v ňom bývali blchy.

Poznala som ten pohľad. Zúfalo hľadala vysvetlenie, ktoré by mohla predostrieť Jasperovi.

„Abby mi vysvetlila, že po Blackwoodovom údere som upadol do kómy,“ pokračoval Jasper a obzeral sa po nočnom byte. Opatrne ohmatal jeden z maminých obrazov na stene. „Všetko toto nie je reálne, hoci mi stále padne zaťažko tomu uveriť. Jednoducho mám pocit, že je to príliš skutočné.“

Deborah zdvihla jedno obočie a uznanlivo mi kývla. Očividne mi naozaj vzdávala hold za moju vydarenú výhovorku. Obvykle bola ona tou osobou s dômyselnými nápadmi.

„Znie to absolútne logicky,“ skonštatovala.

„Takže aj ty jej dávaš za pravdu,“ zahundral. „A čím to podložíš, bobria slečna?“

„Mohlo by v skutočnosti existovať takéto provokatívne pyžamo?“ odvetila Deborah.

Jasper sa nad tým zo slušnosti iba pousmial a mňa sa zmocnila nutkavá potreba ho povzbudiť. „Len vyčkaj. Možno sa táto hrôza zajtra ráno skončí a ty sa zobudíš doma v Ashworth Parku.“

Dúfala som, že mám pravdu. Žiaľ, mýlila som sa.

# 3

**K**ed' som sa znova prebudila, bolo už sedem hodín ráno. Môj prvý pohľad patril šatníku. Okamžite som sa vyplašila, keď som tam uvidela iba rozkopanú posteľ. Jasper znova zdrhol? Alebo sa dokonca premiestnil naspäť?

Situácia sa vyriešila v kuchyni. Deborah, Jasper a Morgan sedeli pri kuchynskom stole, jedli müsli a boli pohlúpení do prudkej diskusie. Po mame nebolo ani stopy a zbadala som, že jej posteľ v ateliéri bola riadne zložená. Čudné, o tomto čase zvyčajne ešte spala.

„Cítim sa dobre!“ zvolal práve Jasper, zdvihol sa zo stoličky a poklopil si po čele. „Všetko je v pohode. Chcem si iba trochu popozerať mesto. Veď nie som váš zajatec, dočerta!“

Práve vtedy si ma všimla Deborah. „Abby, no konečne!“ zvolala a kývla smerom k Jasperovi. „Mohla by si mu, prosím, objasniť, že vôbec nie je dobrý nápad, aby niekto ako on pobehoval po meste?“

„Niekto ako ja?“ rozčúlil sa Jasper. „Len preto, lebo žijem na ostrove, to neznamená, že sa stratím vo veľkomeste. Mám takmer šesťnásť a som už dosť starý na to, aby som to bez problémov zvládol.“

Deborah zagúľala očami. „Mala som na mysli niekoho s vážnym zranením hlavy, ty hlupák.“

Ojoj, mala som tušiť, že Jasperovi napadne pozrieť si mesto. Ale čo ak ho niekto objaví? Vychádzali sme síce z toho, že iba my chytáme *Ashworth Park*, ale isté sme si byť nemohli. Predstavovala

som si, ako sa tlupa vreštiacich fanúšikov vrhne na údajného herca. Čo ak úplne cudzím ľuďom porozpráva o svojom sekundovom presune a komatóznom sne a nebodaj skončí v blázinci? Alebo ak sa uprostred Times Square len tak vyparí, lebo sa začne seriál? Nevedela som, ktorý z týchto scenárov je najhorší.

Musí ostať tu, to je isté.

„Jasper, Deborah má, žiaľ, pravdu,“ povedala som, aj keď som musela priznať, že mi ho bolo ľúto. Konečne sa mu podarilo uniknúť z jeho seriálového vesmíru až do New Yorku a teraz sme ho tu zamkli. „Mysli na to, že si bol včera v bezvedomí.“

„Ani len Sochu slobody si nemôžem odfoťiť?“

„Nie!“ vyprskla Deborah.

„Ani Empire State Building?“

„Nie!“

Jasper zlostne vstal a hodil svoj pohár do drezu. „A prečo smú ísť ony dve dnes večer na párty a ja musím sedieť v tomto nudnom byte?“ zvolal a ukazoval na Morgan, ktorá držala v rukách vstupenky na Trevorovu párty.

„My nikam nejdem,“ zasyčala som. Na Trevorovu kostýmovú párty som takmer zabudla, pritom som sa na ňu ešte pred pár dňami neskutočne tešila. Vzhľadom na to, čo sa tu práve dialo, sme nemohli vážne uvažovať o tom, že by sme tam išli! Paralelné svety narazili do seba a my ideme na párty? Veď som nemala ani len kostým!

„Nepôjdeme tam?“ Morgan sa tvárila zarazene.

„Nie, nepôjdeme.“

„A prečo nie?“

„No, kvôli nemu, samozrejme,“ ukázala som na Jaspera.

„Fakt sa cítim dobre, naozaj,“ uistoval nás Jasper, oprel sa o kuchynský pult a prekrížil si ruky cez prsia.

Morgan spokojne prikývla. „Vidíš?“

„Napriek tomu musíš ísť sama,“ oznámila som.

„Ale to nejde,“ nariekala Morgan. „Musíme tam ísť spolu. Keď prídem sama, Jake si určite bude myslieť, že som sa doňho totálne zabuchla a že som tam kvôli nemu.“

„Veď je to pravda.“

„A keby aj. On to nemá vedieť.“ Morgan sa pohrávala s ružovým prameňom vlasov. „Okrem toho som si myslela, že ty máš záujem o Trevora.“

„Kto je Trevor?“ skočil nám do reči Jasper a zdvihol jedno obočie.

Nešťímala som si ho. Ak som s Jasperom o niečom nechcela hovoriť, tak o Trevorovi. „Morgan, v New Yorku sa každú chvíľu koná nejaký večierok na strešnej terase. Jednoducho to presunieme, dobre?“

„Na strešnej terase?“ zopakoval Jasper a pozrel sa na Deborah. V modrých očiach sa mu zablysko. „Veď by sme tam mohli ísť všetci. Určite by som urobil skvelé fotky. A aj Morgan dostane to, čo...“

„Teraz už fakt stačilo!“ Deborah sa postavila pred nás. „Nepočuli ste, čo som povedala? Nikto neurobí ani jeden prekliaty krok z tohto bytu! Všetci zostanú tu. Okrem Morgan, tá môže ísť. Prečo si vlastne znova u nás? Nemáš vlastný domov?“

„Tak pardon, ty exotka! Abby mi včera večer napísala esemesku a pozvala ma na raňajky,“ postážovala sa Morgan nahlas. „Nevedela som, že ťa najprv musíme poprosiť o dovoľenie.“

„Nemohli by ste sa upokojiť?“ skríkla som.

V tom momente sme začuli, ako sa v zámke otáča kľúč. Okamžite sme všetci zmlkli.

Srdce sa mi na sekundu zastavilo.

„To je mama,“ zašepkala som. S Deborah a Morgan sme si vymenili panické pohľady. Mama o seriáli vedela a mohla by Jaspera spoznať.

Dvere sa otvorili a do bytu sa vrátila Pebbles. Krátko nato sa objavila mamina vlnitá hriva. Bolo neskoro. Každú chvíľu zbadá

seriálovú postavu, ako sa opiera o kuchynský pult v otcovom tričku s Boyom Georgeom.

Vo svojom zúfalstve som sa snažila uškŕňať čo najnevinnejšie.

„Dobré ráno, moji milí!“ zašvitorila mama a všetkým nám radostne zakývala. „Bola som sa prejsť s Pebbles a priniesla som vám čerstvé šišky!“ Keď zložila lepenkovú škatuľu na kuchynskom stole, pohľad jej na chvíľku zostal visieť na Jasperovi. „Och, ahoj!“ Venovala mu úsmev, potom pískajúc si odkráčala k šatníku, bleskovo si vymenila topánky a schmatla kabelku. „Mám teraz stretnutie v meste, potom sa mi hneď začína zmena v obchode s delikatesami. Asi sa dnes zdržím dlhšie. Jedlo je v chladničke.“

Nato sa za ňou zabuchli dvere.



„Mám ešte jednu teóriu, čo by sa mohlo diať s mamou. Medzitým už štvrtú,“ povedala Deborah a sadla si na barovú stoličku pri kuchynskom pulte. „Mimozemšťania, ktorí minule uniesli Bláznivého Freda, teraz uchmatli mamu a vysali jej mozog. Ha!“

Nie zlé. Medzičasom bolo po piatej popoludní a s Deborah sme vyprodukovali tie najdivokejšie špekulácie, prečo mama nespoznala počas raňajok pri našom stole Jaspera Ashwortha. Siahali od a) nečakanej slepej škrvny rovno na mieste, kde Jasper vstúpil do jej zorného poľa (proti tomu však svedčilo to, že ho pozdravila), cez b) hypnózu, ktorej bola mama vystavená, c) nečakanú stratu pamäti, ktorá zasiahla iba centrum spomienok na príšerné seriály, až po tú najnovšiu možnosť d) únos mimozemšťanmi. Ak by nám pomáhala Morgan, určite by nám toho napadlo ešte viac, ale tá predtým vyhlásila, že som najhoršia kamoška na svete, šmarila mi k nohám lístky na Trevorovu párty a bežala domov.



O necelú hodinu sa začínala oslava – bez nás. Od predpoludnia sme Jaspера nespustili z očí. „Ak urobíš čo len jeden krok k dverám, nahuckám na teba psa!“ vyhrážala sa mu Deborah. Naša jazvečíčka bola hocijaký iný, len nie nebezpečný bojový pes, ale odvtedy sa Jasper správal prekvapujúco pokojne. Pozeral v telke kreslené rozprávky, následne hodnotil napoly dokončené obrazy v maminom ateliéri a teraz už hodnú chvíľu sedel pri okne a zamyslene cival von.

Rozhodla som sa ho trochu povzbudiť. „Určite je to slabá útecha, ale Deborah má hrubého sprievodcu po New Yorku. Mám ti ho...“ Zasekla som sa, keď sa otočil ku mne. „Je všetko v poriadku? Nie je ti zle?“

Na čele sa mu perlil pot a viečka sa mu chveli. „Akosi sa necítim vo svojej koži.“ Pošúchal si spánky. „Nič hrozné. Okrem toho ma bolí hlava, ale inak sa mám fajn. Nemusíte si robiť starosti.“

Vôbec nevyzeral dobre. Pôsobil otupeným, neprítomným dojmom. Takmer akoby hľadel cezo mňa.

Teraz k nám podišla aj Deborah. Klakla si vedľa Jaspера a skúmala ranu na jeho čele. „Vyzerá normálne. Ale nevieme, či si včera neprivodil aj vnútorné poranenia.“

Jasper znova zažmurkal a cival na ňu vypleštenými očami. „Deborah... prečo máš zase oblečený ten bobrí kostým?“ opýtal sa a zvláštne blabotal.

„Čože?“ Deborah sa pozrela nadol. „Veď ho na sebe nemám.“

„Okrem toho ťa zrazu vidím dvojmo.“ Jasperova hlava sa kývala zľava doprava. „Panebože! Dva bobry. Nie, tri bobry. Myslím, že mi bude zle.“

„Deborah!“ zvolala som rozrušene, keď sa Jasper zviezol na zem a zavrel oči. Čo sa to s ním deje? Stáva sa to, keď sa seriálové postavy ocitnú v našom svete? Jednoducho umierajú ako ryby na suchu? Toto je to nebezpečenstvo, pred ktorým ma sestra varovala?

„Prepánajána, Abby!“ Deborah vyskočila a zablýskala na mňa očami. „Symptómy, o ktorých hovorí, svedčia o otrase mozgu. Neboli ste s ním včera u doktora?“

„A u ktorého?“ zasyčala som na ňu. „Prepáč, ale doktor Derek Shepherd z *Kliniky Grace* bol práve zaneprázdnený.“

„Och, dokelu!“ Deborah chytila Jaspera pod pazuchy a spoločne sme ho dotiahli na gauč. „Bolesti hlavy, nevoľnosť, poruchy videnia, zastreté vedomie. Vôbec sa mi to nepáči. Musím sa pozrieť, či nenájdem niečo v maminej lekárničke. Päťsto miligramov nejakého analgetika určite pomôže. A potom ho musíme dostať do nemocnice. Povieme, že je bezdomovec a my sme ho našli na ulici. V otcových starých handrách mu to určite uveria.“

„Nie!“ Jasper sa znova prebral a prudko nadvihol hlavu. „Ja viem, čo mi pomôže. Lieky od doktora Kinkleyho. Pri otrasoch mozgu a všetkých druhoch pádov predpisuje kvapky zo striebra, z meteoritu a ružovej esencie vlastnej výroby. Máte doma niečo také?“

„Zo strieborno-meteoritovej esencie?“ Deborah pokrútila hlavou. „Skúsme to najprv s prostriedkami, ktoré máme.“

Ako odpoveď na to Jasper prevrátil oči a pridržal si ruku pred ústami. „Ja... budem vracat.“

„Nie na mamin koberec! Už aj tak vyzerá dosť zle.“

„Preboha, Deborah, poďme mu zohnať tie hlúpe kvapky,“ povedala som vynervovane. Medzičasom som sa potila viac ako Jasper. „V lekárni ich určite budú mať.“

„To skôr vo vúdú obchode,“ zahundrala.

„No a čo.“ Rýchlo som vkĺzla do bundy. „Ty to skúsiš dolu v lekárni a ja o dve ulice ďalej v obchodíku s liečivými bylinami, z ktorého sa vždy tiahne taký čudný zápach. O päť minút sa tu znova stretneme.“

Deborah prikývla. Doniesli sme Jasperovi ešte jeden vankúš a pohár vody, potom sme schmatli mobily a náhlili sme sa dolu po schodoch.

Žiaľ, moje pátranie po kvapkách dopadlo neúspešne. O prípravku zo striebra, z meteoritu a ružovej esencie doktora Kinkleyho predavač ešte nikdy nepočul (Ako by aj mohol? Doktor Kinkley bol seriálová postava!), ale ako náhradu mi predal aspoň parfum a olej z ruží s mätovo-ružovým balzomom, ktorý mal údajne pomôcť pri bolestiach hlavy. Dúfala som, že Deborah mala v lekárni viac šťastia.

O pár minút neskôr sme sa stretli na prízemí nášho bytového domu. „No?“ spýtala som sa nervózne, kým sa výtah dal so bzukotom do pohybu.

„Bola to zbytočná námaha.“ Deborah pokrútila hlavou. „Tá prekliata gebuzina je zjavne známa iba na ostrovoch v Lamanšskom prielive. Alebo na ostrovoch v paralelnom vesmíre. Alebo v rozprávkovej krajine za dúhou. Nech je to hocikde, v New Yorku ju nepozná nikto.“

Rozhodli sme sa, že na začiatok to vyskúšame s tabletkami proti bolesti. No nebolo to potrebné. Keď sme otvorili dvere do bytu, Jasper bol preč. Rovnako ako jeho smoking, ktorý mal na sebe na plese a ktorý som zavesila do kúpeľne, aby vyschol. A jedna zo vstupeniek na Trevorovu párty, ktoré tu nechala Morgan.